

Ryanne VAN DORST

Alias Elle Bandita, rockartieste

Rockartieste Elle Bandita, in het dagelijkse leven Ryanne VAN DORST, was een van de vijf Nederlandse vrouwen in de realityserie van de Evangelische Omroep *Op zoek naar God*. Ver weg van de snoeiharde gitaren dompelde ze zich zeven dagen lang vrijwillig onder in de stilte van het klooster in Oosterhout om er te mediteren en te bidden met de Geestelijke Oefeningen van 'Yolo', Ignatius van Loyola.

'Stilte doet je voelen dat je ertoe doet, ik ben best een leuk mens'

Lieve WOUTERS

Om uiterlijke schijn geeft ze geen moer. Elle Bandita is ad rem en grof gebekt, helemaal zoals een *rockchick* betaamt. Een uitvergroting van haar zachtere alter ego Ryanne VAN DORST (28), met wie best te praten valt, en stil te vallen. Sinds ze terug is uit het klooster barst ze van energie. Binnenkort duikt ze met haar band de studio in om haar derde album op te nemen. Hemels zal haar muziek niet meteen klinken. Hoewel, dondert het daar ook niet af en toe?

– Ben je een onbeschreven blad wat God en geloof betreft?

Mijn grootvader was godsdienstleraar, maar voorts heb ik van thuis uit weinig of niets meegekregen wat godsdienstige opvoeding betreft. Als tiener ging ik wel eens met een vriendinnetje mee naar de kerk. Een van die zeldzame keren werd meteen ook de laatste. Toen iedereen naar voren ging voor *koekjes* en wijn, legde de voorganger zijn handen op mijn hoofd en zei: „Duiwel, ga weg uit dit kind.” Ik ben huilend weggelopen.

– Wat deed jou de uitnodiging van de EO aanvaardden om een week in stilte door te brengen?

Toen ik het mailtje las, fronste ik toch even de wenkbrauwen. Maar eigenlijk intrigeerde het idee me wel. Een vriendin van me gaat geregeld op boeddhistische retraites en dat wilde ik al lang ook eens meemaken. Ik vind dat je moet openstaan voor nieuwe ervaringen in het leven. Nu werd die kans zomaar in mijn schoot geworpen, al schrikte de christelijke invulling me wel af. Na een bakje koffie met de tv-makers had ik er wel vertrouwen in. Toen ik hoorde wie de andere vier meiden waren, begreep ik dat ze nog een *scary spice* nodig hadden (allusie op de Britse meidengroep Spice Girls die bestond uit vijf leden met een uitgesproken karakter, *n.d.r.*).

– Hoe heb je die week ervaren?

Als introductie kregen we een film over de ignatiaanse stilteretraite te zien. Ignatius van Loyola doopten we om tot 'Yolo'. We zaten allemaal wat ongemakkelijk bijeen. De jezuïeten begonnen gelijk over ontmoetingen en over Jezus. Pas toen de stilte begon, kon ik me beginnen aarden. Elke dag hadden we een gesprek met een geestelijke begeleider. Bij mij was dat pastor Marianne Hoogervorst. Ze deed me denken aan mijn oma en het klikte meteen. Ze woont overi-

„Ik blijf een outcast en dat is prima”, zegt Ryanne van Dorst, voor wie „muziek al God genoeg” is. © Frank Bahnmüller

gens niet ver van mijn ouders, in Maassluis bij Rotterdam, en komt wel eens in de boekenwinkel waar mijn moeder werkt. In het klooster heb ik overigens een lied voor haar geschreven, dat zie je op tv niet. Ja, aan haar had ik veel. Als ik mijn ouders bezoek, zal ik zeker eens bij haar binnenspringen.

„Mijn begeleidster deed me aan mijn oma denken, het klikte meteen en we houden nu nog contact”

Marianne gaf me dus Bijbelteksten mee, veel uit Marcus. Ik heb veel gemediteerd, maar het bleef moeilijk me te verplaatsen in Jezus. Het had even goed Harry Potter of een van zijn vrienden kunnen zijn. Maar het gaat vooral om de moraal, die je op jezelf moet betrekken. Zoals je geloven niet moet proberen, maar gewoon doen, zo is het ook met het leven. Niet twijfelen aan Jezus, maar je rijkdom achterlaten om goed te gaan leven.

Sinds mijn laatste album in 2009 had ik al een heleboel materiaal liggen voor een volgende plaat, maar ik wist niet wat ik ermee moest. Na de retraite gaf ik mezelf een trap onder de kont. Eind 2013 hoop ik mijn plaat in de winkel te hebben.

– Was het makkelijk om het muzikale 'lawaaï' achter je te laten en je onder te dompelen in die stilte?

Geen muziek, geen internet, geen invloeden van buitenaf die maken dat je aan jezelf gaat twifelen. Dan kom je jezelf tegen en eigenlijk heb ik ontdekt dat ik best een heel leuk persoon ben. Die stilte doet je voelen dat je ertoe doet. Op een podium voel je dat ook wel, maar dat is het nu net. Dat podium had ik al een tijdje niet meer gezien.

Ik moet eerlijk bekennen dat ik het na enkele dagen zo lastig kreeg dat ik mijn gitaar heb bovengehaald. Die had ik stiekem het klooster in gesmokkeld. Marianne raadde het me af. In plaats daarvan moest ik een schilderij maken. Dat leek nergens op. Ik snap het wel, hoor. Nadien lukte het me echt niet meer om stil te worden. Maar het is wat het is, muziek is voor mij al God genoeg.

– Kijk je nu anders naar het geloof?

Persoonlijk geloof ben ik alvast gaan waarderen. De kloosterlingen gaven ons zo veel ruimte om ons eigen ding te doen, zonder te oordelen over iemand als ik, die zo lijnrecht tegenover het christendom sta. Ik geloof meer in het leven hier en nu, met het hiernamaals ben ik niet bezig. Waarom zou je je iets ontzeggen?

– Stilte is ook zich iets ontzeggen.

Zich iets ontzeggen omdat het goed doet, dat is wel oké. Zo'n stilleretraite wil ik best nog een keer doen, zeker op momenten van twijfel. De eerste weken nadien liep ik op wolkjes. Op straat maakte ik een praatje met de mensen, dat doe ik normaal nooit.

– Je hebt een imago hoog te houden.

Op vierjarige leeftijd hield ik van Gerard Joling, maar rond mijn tiende ging ik bij de platenbaas al 'iets hards' vragen. Mijn nieuwe plaat gaat wel weer een tempootje lager. Er is met de jaren toch meer ruimte voor andere emoties en diepgang gekomen. Maar ik blijf een outcast en dat is prima. Ik zet me af tegen wat populair is en doe mijn eigen ding.